

Arrest

nr. 188 335 van 14 juni 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 16 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat L. LUYTENS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw opeenvolgende verklaringen bezit u de Somalische nationaliteit en behoort u tot de Hirab/Haber Gedir clan, subclan van de Hawiye hoofdclan. U bent geboren in Quraceel in de provincie Galgaduud. Toen u twee jaar oud was overleden uw ouders en werd u door uw oom, X.S.F., meegenomen naar Mogadishu. U woonde er bij uw oom in het district Yagshid, in de wijk Towfiq. Gedurende vier jaar ging u naar school. Uw oom X.S.F die vroeger werkzaam was als kenner van wetten tijdens het regime van Siyad Barre, kwam na de val van dit regime aan de kost als arbeider. U hielp soms uw oom X.S.F bij het graven van putten.

In de twaalfde maand van 2012 begon al Shabaab u te bellen. Omdat ze sinds 2011 uit de stad waren verdreven en ze spionnen wilden voor hun groep, zetten ze hun zinnen op u. U woonde immers dichtbij

een basis van Oegandese troepen met wie u tijdens uw werk in contact stond. Ze maakten u duidelijk dat ze u zouden vermoorden indien u niet voor ze zou werken. Op 13 maart 2013 huwde u met D.X.S. dochter van uw oom X.S.F. U bleef dreigtelefoons van al Shabaab ontvangen. In hetzelfde jaar werd u, onderweg van een theehuis, gevolgd door twee voor u onbekende jonge mannen. Ze hielden u staande en spraken u aan. Ze vertelden u dat ze van al Shabaab waren en zeiden naar u te zijn gestuurd met een opdracht. Ook maakten ze u duidelijk dat ze u goed kenden en u overal zouden kunnen terugvinden. Nadat u ze uit angst had beloofd alles te doen wat ze u zouden vragen lieten ze u uw weg vervolgen. U vertelde niemand wat u was overkomen. Vervolgens bleef al Shabaab u telkens opbellen. Rond 4 mei 2014 was u onderweg van een voetbalspel in uw buurt wanneer een wagen u naderde. Toen de deur werd geopend eiste een inzittende dat u instapte. Een man van al Shabaab vroeg u waarom u na uw eerste ontmoeting met hen steeds uitvluchten formuleerde om hen niet te helpen. Hij dreigde u te vermoorden. U antwoordde dat u uw telefoon was kwijtgeraakt waardoor u niet meer bereikt kon worden. Ook legde u uit geen geld te hebben om een nieuw toestel te kopen. De man van al Shabaab beloofde uw problemen op te lossen en beloofde u van een nieuwe telefoon te voorzien. Na de ontmoeting ging u naar huis. Toen een lid van al Shabaab u een nieuwe telefoon bracht zette u deze in eerste instantie niet op. Uiteindelijk nam u uw oom X.S.F. in vertrouwen en vertelde hem over uw problemen. Uw oom nam u meteen naar het politiekantoor waar jullie een aangifte deden van alles wat u was overkomen. Op 1 juli 2014 werd u van thuis door gewapende leden van al Shabaab ontvoerd. Uw oom, die probeerde tussen te komen, werd bedreigd. U werd weggevoerd naar een voor u onbekende plaats. U werd er in een huis vastgehouden en mishandeld. U vernam er dat de twee mannen van al Shabaab die u de eerste keer had ontmoet spoorloos waren verdwenen. U werd ervan verdacht iets met hun verdwijning te maken te hebben. U werd door al Shabaab ter dood veroordeeld. Twee weken na thuis te zijn meegenomen en opgesloten werd u naar een andere locatie gevoerd. Op 5 oktober 2014 besloot al Shabaab u weg te voeren naar één van de provincies die de organisatie onder haar controle had. U werd achter in een koffer van een voertuig gelegd. Onderweg werd de wagen van al Shabaab tegengehouden door overheidstroepen. U werd door de soldaten gevonden en overgebracht naar een ziekenhuis. De mannen van al Shabaab werden gearresteerd. Omdat de mannen van al Shabaab bij hun ondervraging hadden gemeld dat u bij hen hoorde werd u in het kader van een onderzoek op 10 november 2014 vanuit het ziekenhuis naar een gevangenis in het Wardigle district overgebracht. U bleef er tot 15 januari 2015 vastzitten. Intussen bracht uw oom X.S.F. de aangifte van uw ontvoering en andere documenten waarmee hij kon bewijzen dat u een slachtoffer was van al Shabaab naar de instantie die uw zaak onderzocht. U werd daarop vrijgelaten. Oom X.S.F. bracht u meteen onder bij uw andere oom, O.Y.H., die in het Hodan district woonde. Uw oom O.Y.H. regelde voor u een afspraak met een kennis die een hoge functie had binnen het leger. Die man kwam bij uw oom thuis en nam uw identiteitsgegevens en uw vingerafdrukken. Daarna werd u een identiteitskaart en een paspoort bezorgd. In het bezit zijnde van uw paspoort met een visum voor Soedan, nam u op 20 februari 2015 een vlucht vanuit Mogadishu naar Ethiopië. Van daaruit vloog u naar Khartoem in Soedan. Vanuit Soedan reisde u via de Sahara naar Libië. Tijdens deze reis raakte u uw paspoort, uw identiteitskaart en een medisch attest uit een ziekenhuis in Mogadishu kwijt. In Libië vernam u telefonisch van uw oom O.Y.H. dat uw oom X.S.F. door al Shabaab was vermoord. Wanneer u dit nieuws kreeg begon u uw vriend C. te verdenken achter de moord op uw oom X.S.F. te zitten. Uw oom O.Y.H. vertelde u immers dat uw oom X.S.F. na uw kidnapping C. van alle stappen die hij voor u ondernam op de hoogte bracht. Van uw echtgenote vernam u via een telefonisch gesprek dat de nacht dat uw oom X.S.F. door al Shabaab thuis was aangevallen en vermoord, C. op bezoek was en dat ze hoorde dat C. meermaals verdachte telefoons kreeg. Vanuit Libië nam u een boot naar Italië. Vanuit Italië reisde u met de wagen van uw smokkelaar naar België waar u op 13 augustus 2015 een asielaanvraag heeft ingediend. Tijdens uw verblijf in een opvangcentrum in België nam u deel aan een cursus "omgaan met stress". Ook nam u deel aan een informatiesessie over vrouwelijke genitale verminking. Sinds u de informatie over vrouwenbesnijdenissen heeft gehoord bent u van mening dat deze praktijk schadelijk is voor de gezondheid van vrouwen. U wil in de toekomst, indien u dochters zou hebben, niet dat ze worden besneden. Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: een attest van deelname aan een sessie van cursus "Mind-Spring" en een attest van een deelname aan een sessie van de organisatie GAMS, aangaande vrouwelijke genitale verminking (d.d.16/12/2015).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vermits u verklaarde van uw tweejarige leeftijd tot 20 februari 2015, het moment waarop u Somalië verliet, in Mogadishu te hebben verbleven, worden uw 'vrees voor vervolging' en het 'risico op het lijden van ernstige schade' tegenover Mogadishu beoordeeld.

Voor wat betreft uw stelling niet naar Mogadishu/Somalië terug te kunnen keren omwille van problemen met leden van al Shabaab dient te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent deze door u beweerde problemen met al Shabaab aannemelijk te maken. Er dient immers te worden opgemerkt dat uw verklaringen **dermate onwaarschijnlijk** zijn dat aan uw asielmotieven geen enkel geloof meer kan worden gehecht.

Vooreerst dient te worden gewezen op enkele inconsistenties en omissies tussen uw opeenvolgende verklaringen bij de Dienst Vreemdelingen zaken en op het Commissariaat-generaal, die de kern van uw asielaanspraak uitmaken. Zo verklaarde u op het Commissariaat-generaal dat u tijdens uw verblijf in Libië van uw oom O.Y.H. vernam dat uw oom X.S.F. na uw vertrek omwille van u door al Shabaab was omgebracht (gehoor CGVS, p.14). Na dit nieuws te hebben vernomen verdacht u uw vriend C. lid te zijn bij al Shabaab en achter deze moord te zitten (gehoor CGVS, p.14,15). Bij de Dienst Vreemdelingen zaken maakte u echter noch gewag van de moord op uw oom X.S.F. , noch dat uw vriend er mogelijks achter zat (zie vragenlijst CGVS, vraag 5 en vraag 7). U stelde er enkel niet te weten waar uw schoonvader/oom X.S.F. zou kunnen zijn (zie verklaringen Dienst Vreemdelingen zaken, p.6 vraag 15 a). Geconfronteerd met deze twee opmerkelijke omissies verklaarde u enkel dat u bij de Dienst Vreemdelingen zaken de feiten diende samen te vatten en dat u snel vertelde. U meende zelfs niet zeker te zijn dat men u een vraag had gesteld waar uw oom/schoonvader was (gehoor CGVS, p.16). Die uitleg is echter niet afdoende. De door u opgemerkte feiten aangaande de beweerde dood van uw oom X.S.F. betreffen immers een rechtstreeks gevolg van uw persoonlijke problemen met al Shabaab. Het is dan ook weinig aannemelijk dat u deze feiten besloot achterwege te laten bij de uiteenzetting van uw aanspraak. Bovendien verklaarde u bij de vraag naar het verloop van uw gehoor bij de Dienst Vreemdelingen zaken dat alles goed was verlopen en u er alle vragen goed verstond (gehoor CGVS, p.3).

Ook uw uitleg, waarom u nooit eerder vermeld had dat uw vriend C. lid zou zijn van al Shabaab en mogelijks verantwoordelijk was voor de dood van uw oom X.S.F. , is niet coherent. Geconfronteerd met deze omissie stelde u enkel "het feit is dat ik gevraagd werd wie me (het) land liet verlaten, ik vertelde wat mij was overkomen. Dat is een detail, dat kwam later, die info kreeg ik later, ik was niet zeker van... Ik kan hem niet beschuldigen. Ik verdacht hem niet toen ik in mijn land was. Ik sprak enkel over problemen die Somalië plaatsvonden. Mijn persoonlijke problemen waren veroorzaakt door AS. Ik was enkel bezorgd en informeerde mijn familie niet over mijn problemen maar daarna wel. Niemand behalve mijn familie wist van mijn problemen." Van iemand die beweert voor zijn aankomst in België te hebben geweten dat een familielid omwille van hem werd omgebracht door al Shabaab en dat een vriend mogelijk betrokken is bij deze moord, kan echter een meer concrete en doorleefde uitleg worden verwacht dan de vage verklaringen waarom u deze ernstige feiten niet bij uw eerste uiteenzetting van uw problemen had aangehaald. Uw algemene geloofwaardigheid komt hiermee op de helling te staan.

Dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan u vertrekmotieven blijkt bijkomend uit enkele inconsistenties in uw verklaringen aangaande uw vluchtaanspraak. In tegenstelling tot uw verklaringen op het Commissariaat-generaal, tot twee keer toe leden van al Shabaab te hebben ontmoet (gehoor CGVS, p.22,23), maakte u over deze gebeurtenissen geen enkel gewag bij de Dienst Vreemdelingen zaken. Wel beaamde u bij de Dienst Vreemdelingen zaken expliciet op de vraag of u enkel telefoons kreeg/telefonisch werd bedreigd, dat al Shabaab u inderdaad enkel telefonisch had lastiggevallen (zie CGVS lijst, vraag 5). Geconfronteerd met deze verschillende weergave van de feiten antwoordde u enkel: "De reden waarom dat zo is gemeld is dat de persoon die me vragen stelde vroeg kort te zijn. Hij vroeg me geen details. Omdat ik niet wist hoe interviews zijn heb ik niet over gesproken. Ik zei in enkele woorden wat er was geweest...Neen, ik zei dat ik bij overheidstroepen moest spioneren dan vroeg men me of ik er kende van die troepen. Er waren veel jongeren die bij overheidstroepen gingen. Ze waren ook van mijn clan. Dat zei ik ook." Deze uitleg weet echter absoluut niet te overtuigen. De inconsistentie betreft immers geen detail maar een andere weergave van de feiten. Overigens staat de geloofwaardigheid van uw beweringen aangaande het door u aangehaalde incident met al Shabaab bijkomend op de helling door de vaststelling dat de houding van al Shabaab na uw kidnapping niet strookt met het beeld dat u schetst goed te hebben geweten dat al Shabaab u ter dood had veroordeeld (gehoor CGVS, p.24,26). Op de vraag waarom al Shabaab u -na u ter dood te hebben veroordeeld- alsnog maandenlang in leven had gelaten en zelfs het risico nam u vanuit Mogadishu naar één van de provincies die ze onder hun controle hadden te vervoeren stelde u enkel "Geen idee of ze levens

sparen, ik kan enkel zeggen dat ik ter dood veroordeeld werd en dat ze me naar plaats van ze wilden brengen... Het is geschreven dat iemand dan en daar gaat sterven, ze hebben me niet menselijk behandeld. Het was geschreven dat ik vandaag hier zou zitten...(CGVS, p.26,27), Ja maar mijn wijk is misaanka dhuxusha en dat is dichtbij isbardibata, dat ligt waar stadion ligt. Aan die kant is nationale TV waar je overheidstroepen hebt. Ik woonde dus omringd door troepen, ..., mijn oom werkte. Aangezien ik wist hoe putten graven en de soldaten me steeds zagen oom helpen was ik niet verdacht. Als ik iets zou willen ondernemen voor al Shabaab, ik denk dat ze wilden dat ik zo bij hen kwam en bv een bom zo kon begraven voor AS (gehoor CGVS, p.27).” Die uitleg mist elke logica. Gelet op de (reële) mogelijkheid tegengehouden te worden bij een (algemene) controle is het dan ook onaannemelijk dat al Shabaab u na uw veroordeling nog maandenlang in leven zou hebben gehouden en u ook zou hebben vervoerd in een koffer van een wagen om u buiten de stad te proberen smokkelen. Een dergelijk roekeloos gedrag is immers weinig verenigbaar met uw bewering dat zij u wilden uitschakelen.

Gelet op al deze vaststellingen kan er bij gevolg geen enkel geloof worden gehecht door de overheid gedurende enkele maanden in detentie te zijn gehouden omwille van verdenkingen betrokken te zijn geweest bij al Shabaab (gehoor CGVS, p.25). Andere redenen om uw land te verlaten of redenen waarom u niet zou kunnen terugkeren naar uw land van herkomst stelde u niet te hebben gekend (gehoor CGVS, p.26).

Alle informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept is in bijlage in het administratieve dossier gevoegd.

Gelet op wat voorafgaat, kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd “UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia” van januari 2014 en “UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)” van mei 2016 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 6 september 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld.

UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van complexe terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of –instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het

gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld. Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 6 september 2016) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren, overheidsfunctionarissen en buitenlanders over de vloer krijgen, en op overheidsgebouwen of –instellingen. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel, clanoudsten en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Dit neemt niet weg dat ook gewone burgers die toevallig in de buurt zijn getroffen kunnen worden. In aanloop naar de geplande verkiezingen is het aantal doelgerichte moordaanslagen op soldaten en overheidsfunctionarissen toegenomen.

Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, waaronder incidenten tussen verschillende veiligheidsdiensten en een toenemend aantal mortieraanvallen, onder meer op het presidentieel paleis en het door AMISOM beschermde gebied van de internationale luchthaven van Mogadishu.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper TRibunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om

massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu.

In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinestations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uit de attesten van deelname aan een informatiesessie hoe men kan omgaan met stress en een informatiesessie over de gevolgen van vrouwenbesnijdenissen (gehoor CGVS, p.4,5) blijkt enkel dat u heeft deelgenomen aan deze bijeenkomsten, niets meer niets minder.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In zijn verzoekschrift van 16 januari 2017 klaagt verzoeker dat "hij nooit enige toelichting noch advies en/of voorbereiding met betrekking tot de asielprocedure" kreeg en dus "totaal onvoorbereid [kwam] te staan voor een professioneel iemand die hem in een paar uur diende te beoordelen". Verzoeker voert aan een ongeschoolde weesjongen te zijn die "totaal niet aangepast is aan de formele en juridische procedures volgens dewelke zijn asielmotieven zullen beoordeeld worden".

Voorts stelt verzoeker dat "hij in een zone woonde waar hij omringd was door troepen en doordat zijn oom er ook werkte en hij hem soms hiel, zou hij onopvallend hebben kunnen spioneren en/of een aanslag plegen" en het dus "helemaal niet onaannemelijk is dat leden van AS (Al Shabaab) verzoeker in het vizier zouden hebben gekregen, als mogelijk interessante handlanger".

Het verzoekschrift stelt verder dat het feit dat verzoekers verklaringen niet helemaal coherent zijn te wijten is aan een gebrek aan een grondige voorbereiding en verzoeker gewoon vertelde wat er door hem heen ging. "Dat hij zich in eerste instantie houdt aan een aantal gebeurtenissen die hij zelf heeft meegemaakt in Somalië, zonder nog verder uit te wijden over dingen die gebeurd zijn na zijn vertrek is op zich niet uitzonderlijk, noch opmerkelijk als men de vraagstelling nagaat bij DVZ en de omstandigheden waarin de kandidaat asielzoeker gebruikelijk deze verklaringen moet afleggen".

Verzoeker geeft voorts aan dat het "zéér logisch en geloofwaardig" is dat hij zijn vriend C. ervan verdacht en dat het besluit dat de detentie door de overheid niet geloofwaardig is heel kort door de bocht gaat.

Verzoeker legt reeds een kopie van zijn nieuwe identiteitskaart neer en zal inspanningen leveren om bijkomende documenten te verzamelen.

Aangaande de subsidiaire bescherming merkt verzoeker op dat *“de motivering zelf erkent dat de situatie in Mogadishu volatiel is”*. *“Verzoeker vraagt in elk geval dat zijn asielaanvraag ernstig zou onderzocht worden en behoudt zich het recht voor om nog bijkomende stukken over te maken ter ondersteuning van zijn vraag om bescherming.”*

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. Verzoeker stelt dat hij bij een terugkeer naar Somalië vervolging vreest vanwege Al Shabaab.

2.4. Met het CGVS kan worden vastgesteld dat verzoeker aanvankelijk bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij enkel telefonisch werd bedreigd door Al Shabaab (vragenlijst CGVS, punt 5), terwijl hij tijdens de uiteenzetting van zijn asielrelaas bij het CGVS tot twee keer toe stelde leden van Al Shabaab te hebben ontmoet (gehoorverslag van het CGVS van 17 november 2016 (hierna: CGVS-verslag), p. 22, 23). Waar verzoeker tracht de inconsistenties in zijn opeenvolgende verklaringen uit te leggen, *“De reden waarom dat zo is gemeld is dat de persoon die me vragen stelde vroeg kort te zijn. Hij vroeg me geen details. Omdat ik niet wist hoe interviews zijn heb ik niet over gesproken. Ik zei in enkele woorden wat er was geweest”* (CGVS-verslag, p. 26), kan dit geenszins overtuigen nu het geen detail maar een andere weergave van de feiten betreft. Bovendien blijkt niet dat verzoeker *“kort”* diende te zijn nu de ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken nog expliciet een bijkomende vraag stelde en verzoeker alsnog de kans kreeg volledig te zijn op dit punt *“U kreeg alleen telefoons of werd u ook op andere manieren bedreigd?”*. Verzoeker laat aldus niet enkel na de kern van zijn problemen te melden terwijl hem dit duidelijk gevraagd wordt, hij ontkent bovendien zijn ontmoetingen met Al Shabaab en antwoordt *“Neen, alleen telefonisch”* (vragenlijst CGVS, punt 5). Dergelijke incoherente verklaringen over eenvoudige zaken, die overigens tot de kern van zijn asielrelaas behoren, tonen aan dat verzoekers verklaringen niet op waar gebeurde ervaringen berusten. Verzoekers asielrelaas is aldus manifest gewijzigd op het CGVS wat de waarachtigheid ervan ondergraaft.

2.5. Bovendien verklaarde verzoeker bij het CGVS dat *“oom X. door al Shabaab (AS) was omgebracht”* (CGVS-verslag, p. 14) en dat zijn vriend C. lid was van Al Shabaab en (mogelijks) verantwoordelijk was voor diens dood (CGVS-verslag, p. 14-15). Ook op dit punt wijzigt verzoeker zijn verklaringen fundamenteel. Gevraagd waarom verzoeker niet vermeld had bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat zijn oom was omgebracht door Al Shabaab, antwoordde verzoeker *“De tolk vroeg me samen te vatten alle problemen die met me te maken hadden waarom ik land verliet. Ik vertelde snel. Toen hij me vroeg welke persoonlijke redenen waren waarom ik vertrok, zei ik dat AS me wilde dat ik voor ze zou werken en dat het was omdat ik woonde in een plaats die dichtbij de Oegandese troepen was.”* (CGVS-verslag, p. 16). Bovendien meende verzoeker niet zeker te zijn dat de vraag waar zijn oom was hem bij de DVZ gesteld was (CGVS-verslag, p. 16). Dat verzoeker bij de DVZ echter naliel voormelde belangrijke elementen te vermelden, terwijl hij op dat moment al op de hoogte was van deze feiten (CGVS-verslag, p. 15), doet afbreuk aan de waarachtigheid ervan. Dit klemmt te meer nu verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken nog uitdrukkelijk verklaarde niet te weten waar zijn oom X. was (verklaring DVZ, punt 15a) terwijl hij volgens zijn verklaringen op het CGVS mede niet in Somalië kon terugkeren omwille van de dood van zijn oom X. dat een bewijs was dat Al Shabaab hem vervolgde. De geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas wordt hierdoor nog verder ondergraven.

Verzoeker is evenmin in staat duidelijk toe te lichten waarom hij niet eerder vermeld had dat zijn vriend C. lid was van Al Shabaab, noch dat deze een aandeel zou kunnen hebben in de dood van verzoekers nonkel X., en blijft steken bij uiterst vage en incoherente verklaringen. Zo stelde verzoeker *“Het feit is dat ik gevraagd werd wie me land liet verlaten, ik vertelde wat mij was overkomen. Dat is een detail, dat kwam later, die info kreeg ik later, ik was niet zeker van. (...) Ik kan hem niet beschuldigen. Ik verdacht hem niet toen ik in mijn land was. Ik sprak enkel over problemen die Somalië plaatsvonden. Mijn persoonlijke problemen waren veroorzaakt door AS. Ik was enkel bezorgd en informeerde mijn familie niet over mijn problemen maar daarna wel. Niemand behalve mijn familie wist van mijn problemen.”* (CGVS-verslag, p. 17). Opnieuw kan verzoeker met dergelijke oppervlakkige en onsamenhangende toelichtingen de waarachtigheid van zijn asielrelaas niet herstellen.

2.6. Waar het verzoekschrift aanvoert dat verzoeker een ongeschoolde weesjongen is en bijgevolg onvoorbereid en niet aangepast is aan de formele en juridische procedures volgens dewelke zijn asielmotieven zullen worden beoordeeld werd hoger reeds vastgesteld dat verzoeker vanaf het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken ruim de tijd kreeg om zijn verklaringen af te leggen en dat hem zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken als daaropvolgend op het CGVS vele vragen werden gesteld die het hem mogelijk maakte zijn asielrelaas naar behoren af te leggen. Verder dient worden opgemerkt dat de asielzoeker bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken erop gewezen wordt dat van hem wordt verwacht dat hij kort maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. Bovendien werden verzoekers verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken aan hem werden voorgelezen in het Somalisch en heeft hij deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan. Hoe dan ook verzoeker is opgegroeid in familiekring. Hij ging vier jaar naar school en zijn ooms hebben steeds goed voor hem gezorgd en aan werk geholpen (CGVS-verslag, p. 18). Verzoeker komt dan ook niet uit een problematische familiale situatie zoals het verzoekschrift lijkt te beweren, hij had de doorzetting om naar Europa te komen en asiel aan te vragen. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom verzoeker de feiten over zijn eigen leven en ervaring niet eenduidig zou kunnen melden. Verzoeker kan geen problemen met Al Shabaab aantonen.

2.7. Volledigheidshalve, indien verzoeker volhoudt problemen te hebben met Al Shabaab, kan niet worden aangenomen dat Al Shabaab verzoeker, na hem ter dood te hebben veroordeeld, nog maandenlang in leven heeft gehouden (CGVS-verslag, p. 24). Het is evenmin aannemelijk dat Al Shabaab nog de moeite zou doen en het risico zou nemen verzoeker in de koffer van een wagen doorheen de controleposten te voeren (CGVS-verslag, p. 24). Verzoekers warrige uitleg, *“Ja maar mijn wijk is misaanka dhuxusha en dat is dichtbij isbardibata, dat ligt waar stadion ligt. Aan die kant is nationale TV waar je overheidstroepen hebt. Ik woonde dus omringd door troepen, ik was ook niet aan het werken, mijn oom werkte. Aangezien ik wist hoe putten graven en de soldaten me steeds zagen oom helpen was ik niet verdacht. Als ik iets zou willen ondernemen voor AS; ik denk dat ze wilden dat ik zo bij hen kwam en bv een bom zo kon begraven voor AS.”* (CGVS-verslag, p. 27), komt geïmproviserd voor.

Bovendien kan dergelijke uitleg niet overtuigen nu nog steeds niet worden ingezien waarom Al Shabaab verzoeker dan ter dood veroordeeld zou hebben.

2.8. Gelet op voorgaande maakt verzoekers geen problemen met Al Shabaab aannemelijk. Gezien verzoekers detentie door de overheid voortvloeit uit zijn problemen met Al Shabaab, kan derhalve evenmin geloof gehecht worden aan deze beweerde gevangenschap. Verzoeker kan in zijn verzoekschrift de geloofwaardigheid van zijn verklaringen niet herstellen.

2.9. De bij het verzoekschrift neergelegde Somalische identiteitskaart doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen, nu verzoekers Somalische nationaliteit niet wordt betwist. Volledigheidshalve kan worden opgemerkt dat de Raad een beperkte bewijswaarde hecht aan identiteitsdocumenten uit Somalië, nu uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat er nog steeds geen erkende bevoegde burgerlijke autoriteit is in Somalië om documenten van burgerlijke stand af te leveren, dat sinds de start van de burgeroorlog in 1990 de meeste archieven werden vernietigd en dat de weinige archieven die niet zijn vernield, nu in handen zijn van individuen of om een andere reden niet terug te vinden zijn en dat er geen archieven, kopieën of originele documenten voorhanden zijn die gebruikt kunnen worden als referentiemateriaal bij het opstellen van (identiteits)documenten.

2.10. Het door verzoeker op het Commissariaat-generaal neergelegde "*origineel attest van deelname aan voorlichting over besnijdenissen bij vrouwen (FGM) bij GAMS*" is slechts een bewijs dat verzoeker heeft deelgenomen aan deze workshop, wat niet betwijfeld wordt doch geen afbreuk doet aan voormelde vaststellingen. Bovendien volstaat het niet louter documenten neer te leggen maar moet het nut ervan worden aangetoond voor verzoekers asielaanvraag. Met de bewering dat verzoeker thans tegen vrouwenbesnijdenis is, kan geen vervolging in zijn hoofdte worden aangetoond.

Ook het door verzoeker neergelegde "*originele deelnameattest van 'Mind Spring'*" bewijst louter dat verzoeker deze cursus heeft gevolgd. Verzoeker stelt enkel dat deze sessie is voorzien om te leren hoe men met stress dient om te gaan wat uiteraard positief is maar geen afbreuk kan doen aan de hoger gemaakte vaststellingen.

2.11. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofdte van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.12. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Mogadishu, Somalië, geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.13. De bestreden beslissing steunt bij de beoordeling van de situatie in Mogadishu op de "*COI Focus: Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu*" van 6 september 2016 (hierna: COI Focus, Mogadishu): "*Cedoca heeft zich voor dit onderzoek gebaseerd op een groot aantal publiek beschikbare lokale en internationale bronnen. Naast Somalische kranten en nieuwssites, zoals Horseed Media, Goobjoog News of Hiiraan Online, werden verschillende internationale media geraadpleegd, waaronder de British Broadcasting Corporation (BBC), Voice of America (VOA) of Al Jazeera. Cedoca deed verder een beroep op de publicaties van uiteenlopende internationale niet-gouvernementele organisaties (ngo's) zoals Human Rights Watch (HRW) of International Crisis Group (ICG), maar ook gouvernementele bronnen, zoals het Amerikaanse Department of State (USDOS) of Europese overheidsdiensten die country of origin information (COI) publiceren, en intergouvernementele bronnen, zoals de Verenigde Naties (VN) en haar verschillende instellingen*" waaronder talrijke rapporten van de United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) "*of het European Asylum Support Office (EASO). Verder haalde Cedoca waardevolle informatie uit de publicaties van het Armed Conflict Location & Event Data Project (ACLED), een Brits universitair onderzoeksproject voor conflictanalyse. Ook de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) werd nader bekeken.*"

2.14. Indien een onderzoek naar de actuele situatie in een land of regio steeds tekortkomingen kan bevatten, dan kan verzoeker niet stellen dat de commissaris-generaal geen afdoende onderzoek heeft gevoerd, in overeenstemming met zijn onderzoeksplicht, naar de actuele veiligheidssituatie in Mogadishu. De bewering van verzoekende partij dat verwerende partij verkeerde conclusies trok uit deze informatie kan evenmin worden gevolgd.

2.15. Voorop dient te worden opgemerkt dat indien noch de Raad, noch de commissaris-generaal beweren dat de situatie in Mogadishu geheel stabiel is geworden, dan kan uit punten 1 tot 3 van de COI

Focus, Mogadishu wel blijken dat na 20 jaar burgeroorlog de politieke en militaire situatie van Somalië vanaf augustus 2011 ingrijpend gewijzigd is met de verdrijving van Al Shabaab uit Mogadishu. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit en komt ook de havenstad Kismayo in handen van de regeringsgezinde troepen, het Somalische leger (hierna: SNA) en de African Union Mission in Somalia (hierna: AMISOM). In de tweede helft van 2012 worden politieke hervormingen opgestart die op 1 augustus 2012 leiden tot de goedkeuring van een voorlopige grondwet. Na een gespannen onderhandeling tussen de verschillende clans heeft een comité van clanhoofden in augustus 2012 de volksvertegenwoordigers aangeduid. Het parlement koos op 10 september 2012 Hassan Sheikh Mohamud tot president van de republiek en begin november 2012 trad er een door het parlement goedgekeurde regering aan.

2.16. Aldus nam de controle van het SNA over het Somalische grondgebied toe. Begin maart 2014 veroveren AMISOM en het SNA bijkomend gebied op Al Shabaab in de regio's Gedo, Bay, Bakool, Hiiraan, Galgaduud, Shabelle Dhexe en Shabelle Hoose en na september 2014 de strategische kuststeden en acht steden, waaronder de bolwerken Barawe en Adale. Ook daarna neemt de coalitie steeds nieuwe steden en dorpen in. In maart 2016 slagen veiligheidsdiensten van Puntland en Galmudug erin om een grootschalige aanval van Al Shabaab in Mudug terug te slaan. Al Shabaab, van zijn kant, probeert de situatie in gebieden die ze uit handen diende te geven te destabiliseren door hit-and-run-aanslagen en wraakacties. Na midden 2012 behield Al Shabaab immers nog steeds de controle over het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië en is Al Shabaab ook nog steeds in staat spontane guerrilla-aanvallen uit te voeren. Zo voert Al Shabaab in 2015 en opnieuw in 2016 meermaals aanvallen uit op konvooien en posities van AMISOM, waaronder in de regio's Gedo (El Adde, januari 2016 en Bardere, augustus 2016), Baidoa (februari 2016) Shabelle Hoose, Hiraan (9 juni 2016), Middle Shabelle (mei 2016), in de stad Afgoye (februari 2016), en aanhoudend in de hoofdstad Mogadishu. Al Shabaab oefent tevens een volledige maatschappelijke controle uit over de gebieden die ze in eigen handen heeft. Niettegenstaande Al Shabaab wel steun van de bevolking verliest omwille van de harde bestuursstijl en het geweld tegen de burgers, geniet Al Shabaab toch nog steeds een zekere populariteit in bepaalde delen van het land waar de concurrerende belangen van diverse machtsgroepen Al Shabaab in de kaart spelen. De zuivering binnen Al Shabaab als gevolg van de nieuwe pro-IS groepen is volgens de experts een verklaring voor de golf van overlopers naar SNA. In 2016 krijgt Al Shabaab ook militair af te rekenen met clanmilities.

2.17. Ten slotte is niet onbelangrijk dat de Somalische regering meerdere keren officieel verklaarde amnestie te verlenen aan militanten van Al Shabaab die zich overgeven (COI Focus, Mogadishu, punt 3.1.1). Uit de COI Focus, Mogadishu blijkt nog dat Al Shabaab aanhang verliest door zich te richten op onschuldige burgers. Anderzijds werd ook vastgesteld dat soldaten omwille van de onregelmatige verloning na hun training soms vertrekken naar clanmilities of naar Al Shabaab.

2.18. Aldus duren de gewapende gevechten buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van Al Shabaab staan verder. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanvallen en andere vormen van geweld. Het kan dan ook niet anders dan dat UNHCR in haar richtlijnen over terugkeer naar Zuid- en Centraal-Somalië van mei 2016 stelt dat de algemene veiligheidssituatie in Mogadishu en in de rest van Zuid- en Centraal Somalië nog steeds instabiel is. UNHCR geeft daarbij aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking kunnen komen voor de vluchtelingstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Echter nergens in voornoemde documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt zowel uit de adviezen van UNHCR als uit de COI Focus, Mogadishu dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoekers land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied waar hij vandaan komt en met het persoonlijk profiel van de verzoekende partij. Gezien de verklaringen van verzoekende partij met betrekking tot de herkomst uit Somalië, dient *in casu* de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

2.19. Om het reële risico voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren moeten diverse objectieve elementen meegenomen worden, waaronder het aantal burgerslachtoffers van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de

doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

2.20. Zoals hoger gesteld blijft Mogadishu onstabiel. Het is in deze context dat de veiligheidsanalyse van Mogadishu dient te worden gesitueerd. Uit de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier kan blijken dat de aanslagen in Mogadishu in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of -instellingen, op de inlichtingendienst NISA, op diplomatieke konvooien en op grote zakenmensen. Anderzijds kan het geweld in Mogadishu ook de vorm aannemen van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door Al Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters (COI Focus, Mogadishu, punt 4). Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers die toevallig in de nabijheid waren of tewerkgesteld waren waar de aanslagen zich voordeden. In tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert, worden deze aanvallen niet geminimaliseerd, noch wordt afbreuk gedaan aan het onveiligheidsgevoel dat hiermee gepaard kan gaan. Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar (COI Focus, Mogadishu, punten 4 en 5).

2.21. De Raad kan vaststellen dat de veiligheid in Mogadishu ingewikkeld en lastig blijft door de verscheidenheid aan strijdende partijen, de veelvuldige wijzigingen binnen en de overlappings van de verschillende groepen die voor veiligheid instaan, de verschillen in veiligheidsniveau per buurt, de mate waarin clanidentiteit de veiligheid beïnvloedt, en het feit dat de bronnen van bescherming ook de bronnen van onveiligheid kunnen zijn. Volgens de beschikbare informatie wordt de veiligheid van een persoon nog steeds in grote mate bepaald door de rol van de persoon in het publieke domein.

2.22. Het EHRM bevestigde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dat Al Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Bij arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) bevestigde het EHRM dat er niet langer sprake was van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade loopt zoals bedoeld onder artikel 3 van het EVRM of artikel 15 c) van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn). Het "Upper Tribunal" stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en Al Shabaab thans haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten.

2.23. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad, zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is voorts geenszins van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. Integendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's.

Aldus blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinestations en van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of

flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer en elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd.

2.24. Ook de Raad van State, Nederland, stelt in zijn arrest van 23 mei 2013, nr. 201302478/1/V2: *“Door de verbeterde veiligheidssituatie reisden (ook) veel Somaliërs uit Canada, de VS en Europa naar Mogadishu, op zoek naar mogelijkheden om zaken te doen, te investeren of zich politiek te profileren. Vluchten zaten in de verslagperiode vol met Somaliërs die zich ofwel een beeld wilden vormen van de situatie of terugkeerden. Er wordt heel veel gebouwd in Mogadishu. Somalische aannemers uit Engeland slepen contracten in de wacht. Ze passen zich snel aan en nemen de onveiligheid op de koop toe. Een Nederlands-Somalische zakenman, geflankeerd door een gewapende lijfwacht, verklaarde in een uitzending van het NOS- journaal op 18 juli 2012 dat Mogadishu ‘veilig’ is. In de wijk Hamar Weyne was al snel geen lege winkel meer te vinden. De prijzen van onroerend goed zijn het afgelopen jaar vertienvoudigd. Het huren van een winkelruimte kostte in september 2011 nog 20 USD, in augustus 2012 was dat minimaal 200 USD. De wegen van en naar het vliegveld zijn ten opzichte van de vorige verslagperiode enigszins verbeterd. Wel zijn er nu veel files en verkeersopstoppen, zoals bij het K4-knooppunt waar vijf wegen samenkomen.”.*

2.25. De overige elementen en middelen kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

2.26. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit voorgaande bevindingen kan niet afgeleid worden dat de actuele situatie in Mogadishu beantwoordt aan artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.27. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

2.28. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.29. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK